

foren els seus estudis sobre la filosofia luliana, dels quals els principals són: *La Filosofía nacional de Catalunya* (1902), diversos articles en l'*Homenatge al Doctor Arcangèlic* i a la *Revista Luliana* (de la qual fou fundador i Director), *El sistema científico luliano* (1908), *Al margen de un discurso* (1912), *Santo Tomás de Aquino y el descenso del entendimiento (Platón y Aristóteles armonizados por el Beato Raimundo Lulio)* (1913). Tot l'entusiasme del Dr. Bové era per exaltar a Ramon Llull, no pas pel seu preuat valor literari, sinó com a filòsof i teòleg; tendia exclusivament a estudiar les doctrines del polígraf mallorquí, sense voler-se capturar de l'interès artístic dels seus escrits en llengua vulgar, arribant fins a l'extrem de creure que aquests podien perjudicar i tot el caire científic de la seva personalitat. — F. V. T.

Joaquim Almeda i Roig

Nat a la Selva de Mar en 1843, morí en aquest mateix poble el dia 21 de setembre de 1915. En 1870 obrí a Barcelona el seu despatx d'advocat que va arribar a ésser freqüentat per nombrosos clients i també per diverses personalitats que acudien a l'Almeda per a demanar-li consell o encarregar-li dictamens sobre qüestions de Dret. Alguns d'aquests dictamens han estat recentment publicats en un volum; altres havien aparegut a la «*Revista Jurídica de Catalunya*»; en ells ressalta la claretat de redacció i la abundor de doctrina jurídica. Devot del Dret Català i ben penetrat del seu esperit, en el Congrés de Jurisconsults catalans de 1880 fou eloqüent defensor que va fer triomfar la seva causa, contra dels detractors i partidaris de la unificació legal de Catalunya amb Castella. Llavors va redactar un Promtuari de legislació civil catalana que fou imprès en 1899. A la «*Revista de Legislación y Jurisprudencia*», de Madrid, hi havia publicat en 1895 un article sobre *La Constitución de D. Pedro III en 1339*, i en un volum d'*Homenaje a S. S. León XIII* hi ha també un escrit de l'Almeda en defensa del *Poder temporal de los Papas*.

Tanta era la seva reputació com a jurisconsult que en 1899 fou elegit Degà del Col·legi d'Advocats, i més endavant fou portat en dos cursos successius a la Presidència de la Acadèmia de Jurisprudència, des de la qual llegí dos discursos inaugurals sobre *La costumbre como fuente de Derecho*, i *Estado del Derecho Catalán*. Fou també un dels vocals de la Comissió oficial encarregada de redactar el projecte de llei referent a la conservació d'institucions de dret civil català, a la qual presentà un avant-projecte redactat per ell i un altre jurista barceloní ben acreditat, membre de la mateixa comissió, En Martí Trías i Domènech († en 1914); aquest treball representava una tendència distinta de la que's concretava en l'avant-projecte d'En Permanyer.

En la seva joventut l'Almeda s'havia dedicat a l'ensenyança, havent estat durant alguns anys a la Facultat professor suplent de la càtedra de Dret romà, estudi per al qual tingué sempre gran afició. Per altra part en el seu despatx completà la formació jurídica de molts joves advocats que hi practicaren com a passants.

L'Almeda fou essencialment i exclusivament un jurista. Fora de l'exercici de la seva carrera no tingué altra vocació; tota la seva vida la passà a Barcelona, treballant, o a la finca que posseïa al seu poble, per les vacances. — F. V. T.

D. Eduard de Hinojosa

Una de les figures de major relleu en el camp dels estudis històrico-jurídics, a la Península Ibèrica, fou l'Excm. Sr. D. Eduard de Hinojosa i Naveros. El seu prestigi ultrapassà les fronteres, i en els principals centres de la cultura europea fou millor apreciada la seva labor que en son propi país. Nat a Alhama de Granada en 1852, morí a Madrid el 19 de maig de 1919.

Bona part de la seva activitat científica va estar consagrada a l'estudi del Dret i de la organització social del nostre país en l'Edat Mitjana; aprofitant el Sr. Hinojosa els moments lliures de les dugues temporades que va exercir el càrrec de governador civil de Barcelona (i, entre mig, un viatge particular) per investigar en diversos arxius de Barcelona, Vich i Girona. Fruit d'aquestes recerques, abundoses i acientsades, així com d'un pregon estudi dels nostres antics monuments legislatius, de la vella literatura jurídica catalana i d'una escollida bibliografia moderna (predominant-hi especialment la germànica), fou el llibre interessantíssim, que du per títol *El régimen señorial y la cuestión agraria en Cataluña durante la Edad Media* (1905), del qual n'havia estat ja un esboç el discurs sobre *La payesía de remensa en Cataluña*, que